

Heej, dit gaat goed: alweer een achterwerk!

Wat heb ik toch met (herten)konten?
Zou het zijn omdat ik thuis nooit een leuk
exemplaar tegenkom?
Of heb ik domweg iets met konten in het
algemeen omdat mijn eigen achterste
nogal prominent aanwezig is? Hmmm...
(voer voor psychologen... ;-)

In ieder geval: als in het wild levende dieren hun
achterwerk naar je toe keren (en er dan niet met-
een spoorslags vandoor gaan), dan schijnt dit een
teken van vertrouwen te zijn. Ze hoeven je niet
steeds in het zicht en in de gaten te houden, want
je wordt als ongevaarlijk beschouwd. Zoiets.
Ik hoorde dit van Frans Lanting (bekend natuur-
fotograaf) op een lezing en ik ben uiteraard volle-
dig bereid dit voor waar aan te nemen...

Ik ben
er namelijk nogal voor dat alles wat in
natuurgebieden, stadsparken en bermen
etc. rondrommelt mij als volstrekt on-
gevaarlijk ziet, en lekker rond blijft rom-
melen. Zolang het maar niet wegvlucht:
dan heb ik nog
een halve kans
tot het maken
van een aar-
dige foto.

Ik ben namelijk niet zo'n fotograaf die
zich in camouflage-net of -hut verschuilt en urenlang
wacht tot er wat leuks onvermoedend langs komt slen-
teren. Niets voor mij. Ik ben zelf een slenteraar, en als
ik ga zitten, dan hooguit naast een struik. Oke: ik kleed
me onopvallend zodat ik niet al te erg in het oog loop,
dus naar wens makkelijk negeerbaar ben, maar verder
ben ik volledig zichtbaar. Herten zien mij, en ik zie hen.
Ik zeg altijd vriendelijk 'hallo daar' tegen ze, maar zij
kijken alleen maar terug. En keren mij dan vaak hun
kont toe.

Groet,
Adriana

